

Hoofdstuk 49

Lieve kleinkinderen,

Ik ken twee broertjes, die nu al over de zestig jaar oud zijn. Toen zij nog jongens van een jaar of tien en twaalf jaar waren vroegen zij heel vaak, ja tot vervelends toe, aan één van hun ooms: 'Lieve oom, wanneer gaat u met ons vissen? U heeft toch een boot en dan gaan we toch de Waddenzee op om vissen te vangen?'

Om van 'het gezeur' van zijn neefjes af te zijn, werd er met hun ouders een afspraak gemaakt. Geweldig! Oom ging met hun zoontjes vissen. Wat een mooi spannend avontuur.

Eindelijk was het zover. Papa en mama stonden op de kade hun zoons uit te zwaaien en gingen terug naar schoonzus voor een kopje koffie.

Na een half uurtje varen werd het anker uitgewooid en de vishengels klaargemaakt. Na een klein kwartiertje vissen 'zeurde' de jongste: 'Oom, wanneer gaan we weer naar huis?'

Als antwoord kreeg hij: 'Vissen wilde je.... en vissen zal je!'

Hoofdstuk 49 - Kibrot-Hattaäwa - Numeri 11

Het volk Israël was op reis gegaan van de berg Sinai naar Kades. Tijdens deze tocht kwam het tot een grote opstand. Het begon bij de vreemdelingen die vanuit Egypte met de Israëlieten waren meegegaan. Ze klaagden steen en been dat er te weinig eten was. Steeds maar weer waren ze elke dag veroordeeld tot het eten van dat kleffe, zoete manna. Het kwam je de keel uit.... En vlees? Wanneer hadden ze voor de laatste keer vlees gegeten?

'Vlees!' schreeuwden ze naar Mozes, 'wie zal ons vlees te eten geven? O, waren we maar in Egypte gebleven! Daar aten we volop vis en er was veel groente en fruit. Hier drogen we uit. **Wij willen vlees, wij willen vlees!**'

Mozes wist niet wat hij moest zeggen. Hij kon best begrijpen dat deze mensen graag eens iets anders wilden eten dan alleen manna. Dat ze zin hadden in een heerlijke maaltijd, maar dan hoefde het nog niet te gaan zoals het nu ging? Dachten deze mensen dan nooit een keer dat ook hij wel graag eens iets anders wilde eten?

Maar aan hem werd nooit gedacht. Nee, *hij was Mozes, de grote Godsman* en hij moest altijd maar tevreden en geduldig zijn. Hij moest het grote voorbeeld geven. Hij werd zo moe van dit gejammer van dat ontevreden volk. Niemand wist hoe zwaar het hem viel om de leider van dit ontevreden volk te zijn.

Niemand wist hoe intens moe hij soms was. Ook nu.... Nee, deze keer zou hij niet voor deze mensen bidden. Ze hadden geen vlees verdiend!

Mozes liet de mensen maar mooi razen en tieren. Hij trok zijn handen er vanaf. Hij wilde, nee hij kon niet langer. En als hij ze nu zo tekeer liet gaan dan zouden ze op een gegeven moment wel stoppen .

Maar dat gebeurde niet. Ze schreeuwden hoe langer hoe luider. En het hele legerkamp ging meedoen. Iedereen raakte overstuur. Allemaal begonnen ze te huilen en te klijnsen. Vrouwen huilden met lange uithalen en van schrik deden hun kinderen mee. Er waren veel mannen, sterke jonge kerels bij wie de tranen in hun baarden liepen, zoveel medelijden hadden ze met zichzelf.

‘Wij willen vlees, wij willen vlees!’

Toen begreep Mozes dat het erger was, dan hij gedacht had. Maar nu was het te laat om in te grijpen. Niemand zou meer naar hem luisteren. Wat kon hij ook doen nu voor elke tent mensen zaten te huilen? Hij kon niets anders meer doen dan wachten, wachten net zolang tot ze weer stil werden. *Als tenminste niet de Heer kwam en er een einde aan maakte....*

Maar toen de Heer kwam brak er geen plaag uit onder het volk, maar de Heer bestrafte Mozes omdat hij niets deed en het dwars en verkeerde volk maar liet worden. En toen bleek dat ook Mozes maar een gewoon mens was. Dat ook hij de fout in kon gaan.

Ja, Mozes werd kwaad toen de Heer hem streng toesprak. Had hij nu dit verdiend? Hij, die al zo lang dit ongehoorzame volk leiding had gegeven. Had hij niet genoeg zijn best gedaan? En dat God hem nu verwijten maakte? En alles wat hij zolang opgekropt had, al zijn zorgen, al zijn verdriet om dit koppig volk kwam nu naar boven. Hij vergat gewoon dat hij tegen God sprak. Alles wat hem maar in de mond kwam spuugde hij er zomaar uit.

Hij had anders als schaapherder al die jaren in de woestijn wel geduld geleerd, maar op dit moment was hij weer die opvliegende prins in Egypte, die een slavendrijver dood sloeg.

‘Waarom,’ zei Mozes bitter, ‘waarom doet U mij dit aan? Waarom heeft U de zware last van dit ongehoorzame volk op mijn schouders gelegd? Het is voor mij te zwaar om voor dit volk te zorgen. Ik ben toch hun moeder niet? Ik moet hen naar het land brengen dat U hun beloofd hebt. Maar ik kan dit volk toch niet als een klein kind in mijn armen dragen? Ze klagen dat zij vlees willen. Maar waar haal ik vlees vandaan voor al die mensen? Ik kan niet in mijn eentje voor dit volk zorgen. Dat is te zwaar voor mij. Als ik het echt in mijn eentje moet doen, dood mij dan liever meteen! Dan hoef ik al deze ellende niet meer mee te maken!’

Mozes, daar stond hij voor de Heer, rechtop en gewoon uitdagend. Hij wist wel dat hij teveel gezegd had, maar daar had hij geen spijt van. Nu hij God in Zijn eer had aangetast, zou hij moeten sterven. En sterven, dat wilde hij wel. Op deze manier zo doorgaan, dat was geen leven meer!

‘Waarom,’ zei Mozes bitter, ‘waarom doet U mij dit aan?’

Maar de Heer was barmhartiger dan Mozes gedacht had! God straft wie Hij wil en vergeeft wie Hij wil. *En de Heer wist dat Mozes, ondanks zijn 'doldrieste en opstandige' woorden, Hem toch liefhad en Zijn trouwe dienaar was.*

Daarom zei Hij alleen maar: 'Nu dan, omdat jij dit volk niet langer kunt verdragen, roep zeventig mannen uit het volk bij elkaar. Het moeten mannen zijn van wie je weet dat ze goede leiders zijn. Laat ze naar je toekomen bij de heilige tent. Dan kom ik daar met jullie spreken. Ik zal de mannen een deel van de geest geven die ik aan jou gegeven heb. Dan kunnen zij je helpen om voor dit volk te zorgen. En dan hoef jij niet langer alles alleen te doen.

En wat betreft dit volk Israël, zeg tegen hen: 'Zorg ervoor dat jullie morgen rein zijn. Want morgen zal de Heer jullie vlees te eten geven. Jullie hebben tegen de Heer geklaagd, dat jullie geen vlees te eten hebben en dat het leven in Egypte beter was. Goed dan, de Heer zal jullie vlees geven! **Jullie vroegen om vlees - vlees zullen jullie eten!** Niet één dag, geen twee of vijf dagen, zelfs geen twintig dagen, maar een maand lang! Jullie zullen zoveel vlees eten tot jullie er misselijk van worden! Dit vlees zal voor jullie tot een vloek worden, want jullie hebben de Heer beledigd met jullie geklaag!'

En zelfs na deze woorden van de Heer was Mozes' boosheid nog niet voorbij. Hij schaamde zich niet, toen hij zei: '*Dat kan niet!* Ik heb hier een volk van zeshonderdduizend mensen. Hoe kunnen die hier nu een maand lang vlees te eten krijgen? Er kunnen nooit zoveel geiten, schapen en koeien geslacht worden. En zelfs als alle vissen uit de zee gevangen werden, zou het niet genoeg zijn!' De Heer antwoordde streng: 'Mozes, denk jij dat dat voor Mij te moeilijk is? Ik doe wat ik beloof en dat zal je snel zien!'

Mozes durfde niet langer tegenspreken. Hij ging het tentenkamp in om alles te regelen, zoals God tegen hem gezegd had. Hij voelde zich een beetje vreemd in het hoofd. Nu ging God een deel van Zijn Geest van hem afnemen en aan die zeventig mannen geven. Maar hij had het verdiend. En nu hij er goed over nadacht, had hij spijt dat hij op deze manier tegen God gesproken had. Het was genade dat hij niet gedood was. En gelukkig, er zou nog een deel van Gods Geest op hem blijven. Ruim voldoende om zijn werk als leider van dit volk te blijven doen.

Het duurde lang voordat Mozes zeventig mannen uitgezocht had, die hij geschikt vond om Gods Geest te ontvangen. Hij schreef de namen van die mannen op en zei tegen hen, dat ze naar '*de Tent om de Heer te ontmoeten*' moesten gaan. Toen ze daar allemaal waren, ontdekte Mozes dat er twee, Eldad en Medad, niet waren gekomen. Maar het was te laat om hen op te halen, want de Heer kwam in Zijn wolk al naar beneden.

En zomaar ineens, begonnen deze achtenzestig mannen te profeteren. Alle mensen om hen heen keken verbaasd toen ze deze mannen plotseling op luide

toon God hoorden loven. Nu kon iedereen zien dat Gods Geest op hen gekomen was. In het vervolg zouden de mensen naar deze mannen luisteren en doen wat zij tegen hen zeiden.

Jammer, dachten ze allemaal dat Eldad en Medad er niet bij waren.

*Het duurde lang voordat Mozes zeventig mannen uitgezocht had,
die hij geschikt vond om Gods Geest te ontvangen.*

Maar juist op dat moment kwam er een jonge man aanrennen. Hijgend zei hij tegen Mozes: ‘Heer Mozes, Eldad en Medad lopen rond in het kamp en ze spreken als profeten. Heel veel mensen staan om hen heen te luisteren.’

Jozua, de dienaar van Mozes stond er ook bij. Hij schrok hevig, toen hij dit nieuws over Eldad en Medad hoorde en dacht: maar dit kan niet. Hier bij deze tent deelde God zijn Geest uit aan de mannen van wie Mozes de namen opgeschreven had. En wie er niet bij was heeft nergens recht op. Mozes moet hen direct het zwijgen opleggen en hen straffen, omdat zij niet op tijd hier aanwezig waren. Nu moest Mozes al een deel van Gods geest afstaan en als nu iedereen maar begon te profeteren, hoe kwam het dan met het gezag van Mozes? ‘Mijn heer Mozes,’ zei Jozua, ‘verbied het hen!’

Maar Mozes dacht er niet aan om het hen te verbieden. Het zou ook niet eens kunnen, want als Gods Geest spreekt, hoe kan een mens dat verhinderen? Het ging trouwens ook niet om Mozes, om zijn eer. Het ging om God, die Zijn Geest geeft aan wie Hij wil en op de plaats die Hij geschikt acht. Mozes zei tegen Jozua: ‘Ben je bang dat ik het erg vind wat er gebeurt? Dat ben ik helemaal niet! Ik zou wel willen dat de Heer aan alle Israëlieten Zijn Geest gaf. En dat alle mensen gingen spreken als profeten.’ Zo sprak Mozes! Ja, hij kende zijn plaats weer. Hij was wel de leider van het volk Israël, de profeet, maar hij zocht niet zijn eigen eer.

Na deze plechtigheid bij ‘de Tent om de Heer te ontmoeten’ gingen alle mannen terug naar het tentenkamp en werden Eldad en Medad in het midden van de zeventig leiders opgenomen.

Eldad en Medad

De volgende dag gaf God het vlees dat Hij zijn volk beloofd had. Een felle, harde wind blies kwartels naar het tentenkamp van de Israëlieten. De uitgeputte vogels vielen uit de lucht tussen alle tenten en zelfs buiten het tentenkamp. Er waren zoveel vogels dat de mensen veel te veel vlees kregen. Een dag later moesten ze het overgebleven vlees in de zon laten drogen.

Maar dat andere Woord van God, dat het vlees hen niet tot zegen, maar tot een vloek zou zijn, kwam ook uit. Een zware plaag brak uit en veel mensen stierven, sommigen nog met het vlees in hun mond. Zo was er rouw en verdriet in het tentenkamp op deze dag die zo mooi begonnen was.

Later, toen de reis weer verder ging, noemden ze deze plek: Kibrot-Hattaäwa, dat betekent: ‘*Graven van de erge honger*’ omdat de honger naar vlees zoveel mensen in het graf had gebracht.

De uitgeputte vogels vielen uit de lucht.